

Zpravodaj

Českého krajského spolku Beseda

Čtvrtletník – září 2016 – číslo 3
Trimestriel – septembre 2016
Driemaandelijks – september 2016

EDITOR: Zuzana Jirglová, zuzana.jirglova@gmail.com
www.beseda.be - spolek@beseda.be
Bureau de dépôt: 1420 Braine-l'Alleud 1
PP 6/68473

Milí krajané a přátelé Besedy,

prázdniny a dovolené se nám chýlí rychle ke konci, jen léto si, zdá se, teprve nyní vzpomnělo, že nás letos dost neupeklo. Jistě si je vědomo pranostiky „Co srpen neuvaří, září nedosmaží...“, a tak se to snaží v posledních srpnových dnech dohnat. Přesto letní květy, včetně růží, pomalu odkvétají, stěhovaví ptáci pořádají cestovní porady, letní ovoce najdeme už jen v obchodech a nastává období sklizně zeleniny a podzimního ovoce.

Věříme, že jste si vy i vaše děti přes léto pořádně odpočinuli, nejlépe nějakým zajímavým, aktivním způsobem. Že jste poznali nové kraje, naučili se dělat něco netradičního, věnovali se sportu a pohybu, přečetli si kvalitní knížky, ale hlavně - že jste mohli konečně do sytosti trávit čas s rodinou, příbuznými a přáteli, které máte rádi a na které nebývá během pracovního a školního roku dost času.

Jsem z generace lidí, kterým by ve školních letech při slově „esemeska“ vyvstal na mysli leda nějaký zvláštní smeták! Nebo třeba nějaký typ lopatky na smet (é, sem to meť!) ☺ Do školy jsme si místo mobilů nosili památníčky, do kterých nám kreslily a psaly naše spolužačky. Spolužákům se do toho nikdy moc nechtělo. O zápis jsme žádaly (nevzpomínám si, že by památníčky kdy měli též chlapci) i naše učitele a učitelky. Jedna z nich mi do památníčku napsala tato slova: „Tvá budoucnost je prázdná strana a bude taková, jakou si ji uděláš.“ Nemám pocit, že bych si svoji tehdejší budoucnost a nynější přítomnost dělala jen sama. Náš život je kromě našich rozhodnutí přece vytvářen i nepředstavitelně spletitou souhrou náhod a neplánovaných setkání, ale též vědomých kompromisů, když se snažíme brát ohledy na ty, kteří do našeho živo-

ta více či méně patří. Rozhodně jsem si tehdy, když jsem po léta zasedala do školních lavic, nedokázala představit, že mě život zavede jednou do Belgie a že budu v roce 2016 (i rok 2000 se tehdy zdál v nedohlednu) přát našim školáčkům a studentům v Belgii hodně zdaru a radosti při

© foto Olga Schmalzriedová

učení a objevování nových poznatků a světů, ať už v jejich kmenových školách nebo v naší víkendové České škole bez hranic.

Náš krajský spolek Beseda má dlouhou, více než 100letou minulost. V Belgii existovaly za tu dobu i jiné české a slovenské spolky, vznikaly a zanikaly. Je velká škoda, že se zde nezachoval Sokol, ten nám tu, myslím, ještě chybí. V posledních letech s příchodem mnoha nových krajanů zde vznikly na bázi převážně kulturních, divadelních a hudebních zájmů nové spolky a kroužky a já mohu jen s radostí konstatovat, že na rozdíl od některých jiných zemí se k sobě v Bruselu vzájemně nechováme nevraživě, ale naopak spolupracujeme a navštěvujeme se. Proč? Protože si jsme vědomi toho, že jsme tvůrci naší budoucnosti a že chceme, aby se zde žilo příjemně nám všem. Pozvánky na podzimní besední i jiné akce najdete uvnitř Zpravodaje, stejně tak jako vzpomínku na to, co jsme společně prožili v jarních měsících. Beseda vznikla jako filantropické sdružení a po celou dobu své existence byla tomuto krédu věrná. O posledním dobrém skutku našich krajanů si můžete přečíst na straně 12. Věřím, že vás zaujmou i ostatní články, že si s námi zavzpomínáte na to, co jsme společně prožili, především divadlo a dětský den, anebo zalitujete, že vám to tentokrát nevyšlo, abyste mohli být při tom.

Jste srdečně zváni na všechny podzimní akce, od procházky k dýchánku, přes Mikuláše až po vánočky. Mějte se skvěle a nezapomeňte si zaznamenat data z našeho kalendáře do svých diářů. Těšíme se na vás. Jako vždycky! ☺

Olga Schmalzriedová

BESEDA
51, rue des Arbalétriers
1420 Braine-l'Alleud

Destinataire

BELGIQUE - BELGIE
1420 BRAINE-L'ALLEUD 1
P 001887

Milí přátelé,

když člověk žije v Belgii už nějaký čas, zvykne si na nenadálé změny počasí či na období, kdy je jen pod mrakem a sem tam prší. Na začátku června tomu bylo jinak, a tak jsme se trochu strachovali, jestli nám to dobré počasí, které naše předsedkyně Olga vždy na dětský den a grilování objednává, bude doručeno. Asi se někdo přimluvil, protože nakonec se na nás v neděli 5. června skutečně usmálo sluníčko!

© foto Ulf Gjerdingen

Mohli jsme se tak znovu sejít v prostoru FGH vedle dětského hřiště ve vyhledávaném rodinném areálu Les snů blízko Ottignies a Louvain-la-Neuve. Pravda, ti, kteří si vzali nepro-

© foto Ulf Gjerdingen

mokavou obuv nebo gumáky, měli vyhráno. A pravděpodobně každé druhé dítě putovalo večer rovnou do vany, aby doma blátem nic nezašpinilo. Ale i tak byla celá akce opět úspěšchem!

Výbor Besedy a jeho pomocníci si pro zúčastněné nachystali bohatý výběr dobrot, každý si našel něco dobrého „na zub“. Chipolaty, nakládané kuřecí maso a vepřovou krkovičku doplnily trošku pikantní, přesto velmi chutné z Česka dovezené klobásky. Přílohou byly bramborové saláty, také těstovinový a kuskusový salát, sladkokyselé okurky a chleba. Dospělí si mohli dát skleničku vína či českého piva, děti hasily žízeň džusy i vodou.

Když jsem se během odpoledne rozhlédl kolem, zaradovala jsem se: lidé si po vydatném obědě dávali kávu, pochutnávali si na domácích zákuscích a povíдали si. Pokud jste se na grilování nedostali, nezoufejte, můžete si pár takových dobrot připravit také doma. Na vedlejší straně je zveřejněn jeden recept a na na-

ších stránkách v kategorii Užitečné informace/Recepty naleznete další tipy na pečené i nepečené české mlsy.

Celá tato tradiční červnová událost samozřejmě není jen o tom se nabaštit a povolit si pásky, ale je spojená se zábavou, připravenou pro děti v rámci jejich svátku. Již druhým rokem nám pomohli hry zorganizovat aktivní rodiče. Po vyzvednutí kartičky, na kterou dostávaly razítka, děti lovily kačenky, střílely z luku na terč a míčkem do brány (Pilařovic brankáři si

© foto Ulf Gjerdingen

to prý pěkně užili), dokazovaly, kdo má více síly při přetahování lanem. Po splnění všech úkolů na děti čekaly ceny v tombole a bublifuk od Besedy. Radoš pak děti i rodiče zapojil do intuitivních her.

Všichni, kteří během této akce pomáhali, věnovali Besedě i návštěvníkům svůj čas

© foto George Schmalzried

© foto Ulf Gjerdingen

a energii, a proto je třeba jim poděkovat: mým výborným kolegyním z výboru Olince, Karin a Barči; Dušanovi a Georgeovi, kteří trpělivě stáli u grilu; Evě a Vendy za pomoc všude tam, kde bylo zrovna třeba; Radošovi, Katce, Lence, Gabi, Tamaře / Peterovi a Martinovi za organizaci her; panu Jandovi za dovoz klobásek; Martinovi, Markovi, Christophovi a Dimitrimu za poskytnutí dopravy, Nicolasovi za dovezení kůry na zasypaní jednoho blátivého místa. Díky patří také Olomouckému a Ústeckému kraji za dárky do tomboly.

Zuzana

O samochvále existuje známé úsloví, a proto uvádím alespoň dva ohlasy od vás, kteří jste za námi do Lesa snů v červnu přijeli:

„Mila pani Olgo a vsichni z Besedy, my dekujeme vam a prejeme mnoho takto povedenych akci. Jste opravdu uzasni!!! Zpetnou vazbu na akci muzeme poskytnout jen v duchu chvaly, protoze z naseho pohledu tomu neni co vytknout.

Mejte se krasne a krasne leto preji Sabatovi”

© foto Ulf Gjerdingen

„Dakujeme este raz my Vam za velmi vydatre poobedie!

S pozdravom, Katarina”

TVAROHOVÁ BÁBOVKA

250 g	polohrubé mouky
200 g	pískového cukru
4	vejce
200 g	másla nebo margarínu
1	vanilkový cukr
1	balíček prášku do pečiva
250 g	tučného nebo i netučného tvarohu (nejlépe řidšího)

případně 3 lžice kakaa, pokud chcete mít dvoubarevnou bábovku

Cukr a vanilkový cukr ušleháme se žlutky do pěny, přidáme změkklé máslo (nebo margarín) a dobře vyšleháváme. Přisledháme tvaroh. Strádivé, po částech přidáváme hustý sníh z bílků a mouku s práškem do pečiva a opatrně zašleháváme. Těsto dáme do máslem vymazané a hrubou moukou (nebo kokosem) vysypané bábovkové formy. Polovinu těsta můžeme obarvit kakaem. Pečeme asi 5 minut v troubě vyhřáté na 170° C, pak zmírníme teplotu na asi 150° C a pečeme zvolna, dokud nebude bábovka propečená (celkem asi 45 - 50 minut). Těsto vyzkoušíme vpichem špejlí, která musí být po vytážení suchá. Po upečení a vychladnutí můžeme bábovku pocukrovat nebo polít čokoládovou polevou. *Dobrou chuť!*

Adinkerke 2016

© foto George Schmalzried

Každý rok je to stejné a zároveň jiné. Během dubna dostáváme v Besedě pozvánku na pietní kladení květin na vojenském hřbitově v Adinkerke (De Panne). Spolu s místní radnicí tuto tradici, ke které dali na počátku 70. let podnět naši předchůdci v Besedě, udržuje koncem května tu české, tu slovenské velvyslanectví. V letošním roce byla řada na zastupitelském úřadě Slovenské republiky.

Týden před určeným datem objednávám v květinářství s příznačným názvem Aimée

květinový polštář v našich národních barvách. Paní květinářce věnuji k dozdobení naší trikolóru. V den D vyjždíme časně ráno, abychom se vyhnuli případným zácpám na dálnici vedoucí k moři a abychom v pohodě v Adinkerke zaparkovali. Pokud je horko, květiny se vezou v kufru vyloženém chladicími destičkami, aby na místo určení dorazily co nejdříve.

V průvodu nechybí dechová hudba, vlajkonosi, zástupci různých ambasad, vojenských zastoupení, belgických úřadů a spolků a nikdy nechybí zástupci Besedy. V posledních letech se piety účastní i zástupce partnerského města Adinkerke, kterým je Hlohovec. Je dobrým zvykem, že u hrobu neznámého vojína promluví - vlámsky a francouzsky - velvyslanec pořádatelství zastupitelského úřadu. Letos si řeč připravil pan Stanislav Vallo. Účastníky zaujal mimo jiné paralelou s napoleonskými válkami

a porážkou Napoleona u Waterloo, od níž vloni uplynulo 200 let. Vítězný Wellington údajně po bitvě prohlásil, že druhá nejhorší věc po prohrané bitvě je bitva vyhraná! Toto poselství nepřestává být, bohužel, i dnes aktuální.

Po pietě na hřbitově se průvod vydává k pomníku všem padlým, kam kladou květiny již jen velvyslanci a starostka De Panne. Následně jsou účastníci pozváni na recepci, kde je na bohatě prostřených stolech chutné občerstvení. Nebýt toho, že místní hudebníci, přestože dostali letos správné noty, nejsou schopni dobře zahrát českou hymnu, pieta by neměla chybu.

Olga

© foto George Schmalzried

Micuko, Zora a její tým

© foto George Schmalzried

O hraběnce japonského původu jménem **Micuko Aojama** (nebo též Mitsuko) jste se v našem Zpravodaji dočetli již několikrát. V červnu jsme konečně zhlédli a vyslechli její zповěď, neboť na základě jejího deníku napsala japonská autorka **Jasuko Omači** divadelní hru. Pro české publikum tento příběh zpracovala režisérka **Olga Strusková**. Micuko byla v podání **Zory Jandové** tu mladá a čiperná dívka, tu stárnoucí, částečně ochrnutá a nevrlá žena. Diváci žasli nad touto několikrát se opakující proměnou a nad tím, jak Zora Jandová svou roli bravurně zvládla. Hrát sama v dvouaktové hře je úctyhodný výkon! Hudbou text podbarvil skladatel **Jaromír Vogel**, manžel produkční **Blanky Vogelové**, která se představení též zúčastnila. Sál na Tombergu, jenž chvílemi ani nedýchal, jak hltil každé slovo a prožíval city mladé i staré Micuko, propukl na závěr v upřímný a dlouhý potlesk.

Psát zde o obsahu hry není třeba, o životě Micuko se dozvíte i v následujícím článku od naší korespondentky z Holandska, paní Věry Pokorné. Mezi nadšenými diváky byli též naši přátelé z Lucemburska, takže se snad v brzké době podaří zorganizovat představení i u nich. Pokud jste nemohli přijít na hraběnku M. v Bruselu, naskýtá se vám ještě další možnost v Česku. Podle posledních zpráv se chystá příští představení v Plzni a v Ostravě.

Beseda, která divadelníky na základě doporučení paní Jiřiny Hůlkové do Bruselu pozvala, odměnila účinkující, paní Zoru a její tým pravými belgickými, ručně vyráběnými sušenkami. Ty se shodou okolností nacházely v dárkových taškách s obrázkem Saint-Exupéryova Malého prince. Velice symbolicky a zcela náhodou to propojilo naše představení s další důležitou rolí režisérky **Olgy Struskové**, a sice s její prací s lidmi postiženými Downovým syndromem. Vloni se svými „downíky“, jak je láskyplně na-

zývá, ve vršovickém divadle Mana nastudovala hru **Návrat malého prince**. A ještě něco musím zmínit, když už píšu o paní Olze, není totiž jen divadelní režisérkou, je i autorkou mnoha doku-

© foto George Schmalzried

mentárních filmů a píše velmi zajímavé a čtivé knihy. Starším ale i mladším ženám doporučuji její knihu z roku 2012 **Jak úspěšně (ne)stárnout aneb sexy až do hrobu**, jež obsahuje kromě besed s devíti odborníky 24 rozhovorů se skutečně inspirativními ženami.

Vždy když k nám přijíždějí z Česka nějakí umělci, je mi jasné, že svůj „kumšt“ umějí dokonale. Zároveň si však říkám, jací asi jsou jako lidé. A znovu a znovu se přesvědčuji o tom, že opravdový umělec má i ryzí srdce. Paní Zora přijela do Bruselu se svou dcerou den před představením. Ubytování měla zajištěné, díky podpoře pana velvyslance Kurfürsta, na velvyslanectví. Dole ve škole právě probíhal večerní kurz češtiny s pokročilými studenty. Nehledě na únavu z dlouhé cesty přišla paní Zora studenty pozdravit, pohovořila s nimi a krásně jim s dcerou na rozloučenou zazpívala. Producentka **Blanka Vogelová** cestovala se zvukařem a rekvizitami přes noc a na představení měli odpoledne vše perfektně připravené. Paní režisérku Struskovou a paní Hůlkovou jsme vyzvedli na letišti v Charleroi odpoledne před představením. Díky tomu, že jsem měla možnost strávit s nimi i následující víkend, zjistila jsem, jak mnoho máme, my ženy, společného. Vzniklo z toho nové, milé a obohacující přátelství, kterého si velmi vážím.

Děkujeme celému týmu za krásný zážitek a přejeme hodně zdaru ve všech dalších společných i individuálních počinech.

Olga

© foto George Schmalzried

Sjednocená Evropa a jiné zajímavosti

Evropská unie vznikla především proto, aby se zabránilo takovým katastrofám, jakou byla druhá světová válka. To byl hlavní motiv pro evropskou integraci. Což je pro mnohé Čechy neuvěřitelné. Ovšemže s tím též nesouhlasí různí euroskeptici, pseudovlastenci a prognostičtí rejpalové, jako bývalý prezident Václav Klaus, kteří se domnívají, že EU existuje jen proto, aby připravila Českou republiku a ostatní „malé národy“ o samostatnost a o identitu. Můžeme se tedy proto zcela právem ptát, proč do té unie vůbec vstupovali? Lze se obávat, že důvod ke vstupu byl velmi prozaický: peníze. Rozhodně ne ideály.

Jsou spojené státy evropské jenom sen neapravitelných idealistů? Skutečností je, že dávno před rokem 1945 existovali různí politici a intelektuálové, kteří se zasazovali o politickou jednotu Evropy. Mezi nimi byl zcela určitě jedním z nejznámějších a současně nejzajímavějších hrabě Richard Nikolaus Coudenhove-Kalergi, narozený roku 1894 v dalekém Japonsku, kde byl jeho otec Heinrich, hrabě Coudenhove-Kalergi v diplomatických službách Rakousko-uherské monarchie.

Rodina Coudenhove, původem z Brabantu, získala šlechtický titul za účast na křížácké výpravě v roce 1099 a mohla tedy s určitou pýchou pohlížet do hlubin staletí na svůj nepřerušovaný rodokmen, počínající hrabětem Gerlofem, který zemřel 3. března 1259. Druhá část jména, Kalergi, byla připojena daleko později, po sňatku Richardova dědečka s Marií Kalergi (Calergis), pocházející z řecké šlechtické rodiny z Kréty. Rodina Coudenhove-Kalergi je tedy nejen velmi stará, ale též skutečně evropská s krví baltskou, německou, norskou, polskou a ruskou, řeckou a ještě různou další.

Richard Coudenhove-Kalergi značně předehšel svoji dobu, byl to on, kdo vyvinul vizi Panevropy. Stala se hlavním tématem jeho života. Původně se chtěl věnovat filozofii a teprve první světová válka ho přivedla k politice. Tuto válku pokládal, jak později napsal, za občanskou válku mezi Evropany, za katastrofu prvního řádu. V roce 1923 založil Panevropskou unii, nejstarší evropské hnutí usilující o sjednocení Evropy. Členy byli kupříkladu také Albert Einstein, Thomas Mann, Aristide Briand, Otto von Habsburk a Konrád Adenauer. Překvapující je, že se k tomuto hnutí tehdy přidal i československý ministr zahraničí Edvard Beneš. Nedá se věřit tomu, že by se zajímal o spojenou Evropu. V Evropě převládaly po první světové válce

silné nacionalistické tendence a zejména Československo jim vděčí za svůj vznik, takže jeho členství bylo víc než pozoruhodné. Snad chtěl jen sledovat, o čem se tam jedná. V Německu byla po nástupu Hitlera k moci pochopitelně Panevropská unie okamžitě zakázána. Kalergi musel roku 1938 před nacisty uprchnout nejprve do Švýcarska, později do USA, kde vyučoval na univerzitě historii. Teprve po válce zažila myšlenka Panevropy renesanci. Winston Churchill pronesl roku 1946 v Zurichu Kalergim napsanou řeč, která nabádala k založení Spojených států evropských. Opírala se přitom o základní požadavky panevropské myšlenky. Roku 1947 založil Kalergi Evropskou parlamentní unii (EPU), která měla přivést dohromady jednotlivé evropské parlamenty. Roku 1952 se připojilo k této iniciativě také Evropské hnutí a Coudenhove-Kalergi se stal jeho čestným prezidentem. Byl to také on, kdo navrhl původní evropskou vlajku (návrh neprošel, symbol kříže na ní byl prý „příliš křesťanský“) a v roce 1955 ještě Beethovenem zhudebněnou Schillerovu Ódu na radost jako evropskou hymnu. Richard Nikolaus Coudenhove-Kalergi se stal v roce 1950 prvním laureátem ceny, nazvané Karelspreis, tedy ceny Karlovy, udělované městem Cáchy od té doby osobám či organizacím, které se zasloužily o sjednocení Evropy, o evropskou integraci.

Jen na okraj je nutné podotknout, že veškerý majetek rodiny Coudenhove-Kalergi byl v Československu po druhé světové válce zkonfiskován, přestože Richard byl prokazatelně antifašista.

Vraťme se ale nazpět, do Japonska 19. století, kdy něžná dívka Mitsuko, maminka jmenovaného Richarda, potkala rakouského diplomata Coudenhove-Kalergiho. Tehdy začala její zajímavá životní dráha a začal se naplňovat její neobvyklý osud. Kariéra diplomata přivedla hraběte Heinricha do Japonska z různých jiných postů v Evropě, v Latinské Americe a v Asii. Tehdejší rakouský velvyslanec v Japonsku, který byl současně akreditovaný u čínského císaře, u krále Siamu (dnešní Thajsko) a Koreje byl dlouhodobě nemocen, a tak hrabě Coudenhove-Kalergi, který zastával velmi úspěšně jeho místo, byl vlastně prvním mužem c. a k. monarchie na Dálném východě.

Čhtěl prý na Dálném východě v Japonsku zůstat definitivně, zamiloval si tamní kulturu, brzy mluvil plynule japonsky – mimo japonštiny ovládal ještě stejně dobře 17 dalších

jazyků – ale především si oblíbil sedmnáctiletou Mitsuko, dceru bohatého obchodníka se starožitnostmi. Seznámili se prý romanticky a také trochu nešťastně, hraběte shodil kůň ze sedla přímo před obchodem pana Aoyamy a Mitsuko se obětavě ujala jeho ošetřování. Uzdravený hrabě pak nápadně často přicházel do obchodu obdivovat japonské dřevoryty. Obdivoval současně také dceru majitele, zřejmě mu též připadala jako vzácná malba nebo porcelánová soška. Přes odpor otce se Mitsuko stala brzy jeho ženou, podle japonského šintó ritu. Jejich svazek zpevnil dvě děti, chlapci Johannes-Kontaro, narozený 1893, a Richard-Eitaro, narozený 1894. Jejich otec, hrabě Heinrich, byl nejstarší ze sourozenců Coudenhove-Kalergi a měl tedy zdědit rodinný majetek v daleké Evropě, v zemi jménem Böhmen na území Rakousko-uherské monarchie. Jenže on tehdy všechny překvapil sdělením, že na návrat do Evropy vůbec nepomýšlí. Byl rozhodnut zůstat trvale v Japonsku. Ale jeho prozíravý otec zařídil všechno jinak. Když zemřel a byl otevřen jeho testament, ukázalo se, že neodkázal majetek nejstaršímu synovi, jak se dalo očekávat, ale svému vnukovi Johanesovi, Hansovi, tedy nejstaršímu synovi svého nejstaršího syna. Dědici byl jeden rok, byl poloviční Japonec a žil v Tokiu. Byl to dobře promyšlený tah a přiměl Heinricha dokonale změnit plány. Nemohl přece připravit svého syna o dědictví. Obě císařství, rakouské i japonské, dala tedy svolení k sňatku a malá něžná japonská víla Mitsuko byla katolickým biskupem v Tokiu v jednom dni pokřtěna, vybrala si prý sama jméno Maria Thekla, potom hned konfirmována a nakonec provdána, nyní podle katolického ritu, za hraběte Heinricha. Ten vystoupil z diplomatické

© foto poskytla režisérka Olga Strusková

služby a se ženou a dětmi se vydal na cestu do Evropy. Předtím byla ale ještě Mitsuko přijata japonskou císařovnou, která ji důrazně nabádala, aby dělala své vlasti v daleké cizině jen čest. Být přijata císařovnou, setkat se s císařovnou v soukromé audienci, to byla tehdy - a je dodnes - nezvyklá pocta. Hraběnka Mitsuko na tuto událost nikdy nezapomněla. Byla totiž snad vůbec první Japonkou, která se provdala do Evropy. Chlapec Johannes, dědic rodinného jmění, který to všechno způsobil, žil potom v Rakousku, totiž v Böhmen, později v Československu na zámku v Ronšperku na Domažlicku (v dnešních Poběžovicích), kde rodina vlastnila panství se zámkem. Tam ho s bratrem Richardem rodiče přivezli, když mu bylo o něco málo víc než jeden rok. Doma se prý těmito dvěma chlapci všeobecně říkalo „Japonci“. Časem k nim přibýlo ještě pět dalších dětí. Mitsuko zůstala i po sedmi porodech stále stejná, něžná a křehká, vážila 48 kilogramů. Nikdy se nepokoušela své děti učit japonsky, ale mluvila na ně roztomilou a komickou němčinou, proloženou mnoha „japanismy“. Jejich výchovu ponechávala guvernantkám a domácím učitelům. Děti nepoznaly od své matky žádné něžnosti. Nikdy nedávala najevo své city. Byla typickým produktem japonské feudální společnosti a výchovy, tichá, a poslušná. Lotosový květ - čistý, krásný a chladný. Uměla aranžovat květiny, psát štětce a tuší japonské kaligrafické písmo a hrát na japonskou mandolínu.

© foto poskytl režisérka Olga Strusková

V roce 1907 postihla Mitsuko a její děti těžká rána: jediný důvěrný přítel a blízký člověk v Evropě, jediný, se kterým mohla mluvit svojí mateřštinou, Heinrich Coudenhove-Kalergi zemřel náhle na srdeční infarkt. Bylo mu teprve 46 let. Mitsuko, které bylo tehdy teprve 27 let, zůstala náhle v cizí zemi, v Evropě, kde si vlastně nikdy nezvykla, se sedmi ještě malými dětmi sama. Ona, která byla vždycky spíš jako osmé dítě v rodině, zůstala na všechno sama, měla teď o všem rozhodovat samostatně. A kupodivu to dokázala. Stala se s ní téměř přes noc

velká změna, rána osudu vynesla na povrch skryté, zřejmě dosud potlačované vlastnosti a docela změnila její charakter. Vždy jemná, křehká, tichá a trpělivá žena vyvinula náhle ohromnou energii, stala se tvrdou a téměř despotickou. Doposud vždy jen poslouchala, nejprve svého otce a později manžela, ale teď převzala do svých něžných ruček otěže a řídila celou rodinu i hospodářství. Náhle dokázala k údivu okolí mistrně rozkazovat a na přesném provádění rozkazů také trvat. **Hrabě Richard Coudenhove později vzpomínal na to, jak se jí všichni báli, od zaměstnanců přes služebníctvo a úředníky až po vlastní děti.**

Nikdy se jí nepřestalo stýskat po milovaném Japonsku, kam se už nikdy nepodívala. Nikdy se necítila doma v té vzdálené, chladné a cizí zemi. Nezvykla si na nový domov, přes veškeré pohodlí a bohatství, které ji obklopovalo a poutalo jako zlatý řetěz k tomuto podivnému cizímu světadílu a k muži, kterého obdivovala, ale nikdy úplně nepochopila, a k dětem, se kterými nemohla mluvit svojí mateřštinou. Po manželově smrti proti vůli rodiny rozhodla, že se bude sama starat o rodinný majetek a samozřejmě též sama organizovat výchovu dětí. Ty poslala postupně do internátu, chlapce do známého Theresianea, dívky do Sacré Coeur ve Vídni. Dětem se dostalo výborné výchovy a vzdělání, všechny vystudovaly vysokou školu. Později, po první světové válce, převzal statek a zodpovědnost za celý majetek původní dědic, Johannes Coudenhove-Kalergi, zvaný Hans, a Mitsuko se přestěhovala z Ronšperku do Vídně, kde žila s nejmladší dcerou Olgou. Zemřela za druhé světové války, v roce 1941, manžela přežila o 34 let.

Když se před nějakým časem jejím zájmovým osudem začali zabývat pracovníci japonské televize, hledali stopy po své krajaně v Ronšperku, v rodinném archivu, který se v zámku, kde od konce války „hospodářili“ pohraničníci, kupodivu zachoval. Našli tam deník, který si Mitsuko kdysi psala, pochopitelně japonsky psaný. **Tento deník se stal podkladem pro divadelní hru, která se před lety hrála také ve Vídni. Je to hra ve formě monologu, ve kterém již zestárlá Mitsuko vzpomíná a vypráví o svém pestrém životě dceři Olze.**

Vnučka paní Mitsuko, Barbara Coudenhove-Kalergi, dcera jejího syna Gerlofa a hraběnky Pálffyové, známá rakouská novinářka, která se narodila v Praze, vypráví, jak byla překvapena a dojata, když tuto hru (v simultánním překladu) kdysi vyslechla. Byl to jiný příběh než očekávaná dojemná legenda o japonském lotosovém kvítku, který se stal zámeckou paní. Mitsuko vzpomíná na to, jak nejistá a zoufalá byla první

den na ronšperském zámku, když procházela dlouhými chodbami a slyšela, jak se za ní otvírají dveře a zvědavci ji okukují a šeptají si o ní, zvědavě, a jak se domnívala, jistě nepřátelsky. Je zde scéna, kdy se jí její malý syn na cosi ptá německy a ona mu nedovede odpovědět. Chtěla dělat všechno správně v té cizí chladné zemi, ale narážela stále na nějaké hranice. Byly tu dveře, za kterými se skrývaly třinácté komnaty s neznámým obsahem. Často si připadala sama a opuštěná. Nejraději vzpomínala na večery, kdy její muž pracoval ve svém pokoji při světle lampy a ona mu sama přinášela čaj. Zůstávala s ním tehdy v jeho pracovně a tíše se na něj dívala, jak čte a pije čaj. Nemluvili. Nikdy se nezmínila o nějaké výměně myšlenek. Na její mínění se jí nikdy nezeptal. Měl ji Heinrich vůbec rád? „Jako drahocenný předmět,“ řeklo později jedno z dětí. Přesto: jak opuštěná si musela připadat, když „její gentleman“ zemřel.

V její daleké vlasti zná její příběh kdekdo. Obdivují jednu z prvních Japonek, které odešly do Evropy. Byla to průkopnice, nebo oběť? Japonská obdoba známé rakouské císařovny Sisi, nebo předchůdkyně dnešních moderních žen?

Zemřela uprostřed druhé světové války a je pohřbena v rodinné hrobce na jednom z vídeňských hřbitovů v Heitzingu. K jejímu hrobu dosud chodí vnuci i pravnuci a jiní členové rozvětvené rodiny Coudenhove-Kalergi. Občas najdou na náhrobku malou lahvičku sojové omáčky. Je to obdoba kamínků, kladených na hroby na židovských hřbitovech. Pozdrav od japonského turisty, poslední pozdrav a pocta malé, statečné Mitsuko.

Věra Pokorný-Scheufler (Nizozemsko)

hrob Mitsuko ve Vídni, zdroj: www.findagrave.com

Konference zahraničních Čechů O NAŠÍ IDENTITĚ

Mezinárodní koordinační výbor
zahraničních Čechů
www.zahranicnicesi.com

Snad si vzpomínáte, že jsme vás touto dobou před dvěma lety žádali o účast v anketě věnované češtině v Belgii. Výsledky ankety jsme představili na konferenci, kterou v září 2014 uspořádal v Národním muzeu v Praze Mezinárodní koordinační výbor zahraničních Čechů pod vedením Áji

Vrzánové a Miroslava Krupičky. O výsledcích ankety jste se dočetli i v následném čísle Zpravodaje. Musíme říct, že jste nám svým přístupem k češtině a svému češství udělali tehdy velikou radost! Vaše odpovědi jasně ukazovaly na to, že se o češtinu v Belgii bát nemusíme.

Vzhledem k vašim pozitivním reakcím si myslíme, že ani s naší národní identitou moc problémů zatím nemáme. Jak tomu však je nebo jak tomu bude u další generace? **Co si pod identitou představujeme? Jak ji vnímáme? Jak ji vnímá naše okolí? Jak o ni pečujeme? Jak ji rozvíjíme u našich dětí?** - to všechno jsou otázky, které budeme na letošní konferenci na samém konci září **od 28. do 30. 9.** probírat. A na ně hledáme nyní odpovědi. Za Besedu se konference zúčastní a situaci v Belgii jejím účastníkům osvětlí Zuzana Jirglová a Olga Schmalzriedová. Sdělte nám prosím své názory a zkušenosti, ať je náš záběr co nejširší. Více se o programu konference dozvíte na stránkách www.zahranicnicesi.com. K účasti na konferenci v Národním muzeu se můžete přihlásit i vy, vlastní i doprovodný program konference je slibně bohatý.

Olga

Členské příspěvky

Milí krajané,

vy všichni, kteří jste členy Besedy a máte zaplacený členský příspěvek na tento kalendářní rok, jste již svou členskou kartičku obdrželi, nebo ji zde nacházíte právě dnes. V případě, že jste ještě platbu nezaslali, můžete tak učinit za použití následujících údajů:

Český krajanův spolek Beseda má účet u banky ING. IBAN má číslo **BE26 3630 3022 4129** a BIC je **BBRUBEBB**. Výše příspěvku zůstává **15 € za jednotlivce a 25 € za rodinu**, dobrovolnému navýšení se však meze nekladou.

Současní členové jistě vědí, co to znamená být členem Besedy. Noví členové si mohou přečíst stanovy, dozvědět se více o našich akcích či si prohlédnout fotografie na našich webových stránkách www.beseda.be. Ne každému je ale jasné, na co členský příspěvek slouží: pomáhá pokrýt náklady na provoz spolku, jako je třeba občerstvení na dýchancích, výdaje za poštovné při rozesílání Zpravodaje, za občasná telefonáty či za přání starším členům, kteří zrovna slaví narozeniny. Členové Besedy dostávají kromě elektronické i tištěnou verzi Zpravodaje, na kterou nám prostřednictvím našeho zastupitelského úřadu přispívá Ministerstvo zahraničních věcí České republiky. Za tuto finanční podporu jsme velmi vděční.

Vše se mění a lidé přicházejí a odcházejí, a to se týká také našeho spolku. A protože dobrých duší a pracovitých rukou není nikdy nazbyt, rádi bychom vyzvali aktivní lidi, kteří by měli zájem podílet se na přípravě spolkových akcí, aby neváhali a kontaktovali nás přes e-mailovou adresu spolek@beseda.be. Děkujeme vám za ochotu a projevenou dobrou vůli.

za výbor Besedy - Zuzana

Představujeme vám krajany

Říká vám něco zkratka ČŠBH Brusel? Jistě-že ano. Zvláště rodinám s dětičkami. A kdo se skrývá pod tímto názvem, koho vám nejvíce připomíná? Máte pravdu. Je to naše krajanka a ředitelka České školy bez hranic v Bruselu, milá, usměvavá, ale pevnou rukou vedoucí Českou školu bez hranic, které vládne již 6 let

Dagmar S t r a k o v á.

Nyní ale pěkně od počátku:

Odkud pocházíte?

Jsem Jihomoravanka, rodačka z Brna, které velmi miluji. Pocházím z velké rodiny, ale byla jsem nejmladším benjamínkem. Rodiče i větší na ostatních příbuzných byli učitelé, takže jsem byla i já směřována na učitelství. Já však toužila být zahradní architektkou. Nebylo divu, většinu svého volného času jsem trávila s rodiči v lese a v přírodě. Ten svět mi byl velmi blízký.

Pro co jste se nakonec rozhodla?

Nakonec jsem šla studovat ekonomii a management. Rodinný kamarád byl bankéř, měla jsem pocit, že tento obor je také hodně zajímavý. Po studiích se mi podařilo získat práci v Banke Haná v Brně, kde jsem pracovala dva a půl roku. Za nějaký čas jsem přesídlila do Československé obchodní banky, která mi učarovala. Pracovala jsem tam na zahraničním oddělení. Po dvou letech jsem se zúčastnila konkurzu na lektorku metodiky platebních systémů v Praze a konkurz jsem vyhrála. Ty učitelské sklony ve mně přece jen zůstaly. Začala jsem učit bankovní informační systémy pro zahraniční platební styk. Tam vlastně začala má učitelská kariéra.

Nebudeme se bavit jen o práci. Co takhle nějaký vztah?

Se svým Jardou jsem se seznámila zvláštním způsobem. V autobuse z Brna do Prahy. Autobus byl nabit k prasknutí, jen vedle mě bylo jediné volné místo. Těsně před odjezdem přistoupil jakýsi muž, který volné místo zabral a mě začal mírně utlačovat. ☹ Na protest proti útlačku jsem se pustila do čtení finančního manuálu, už ani nevím jakého, myslím, že to byla makroekonomie, která mě na studiích docela potrápila. Muž telefonoval na všechny strany, pak ale nahlížel do mé knihy a oslovil mě. Byl vlastně docela příjemný. ☺ Po příjezdu do Prahy mi dal svoji vizitku, ze které jsem zjistila, že je finančním poradcem pro regionální politiku. To byl tedy gól! Setkali se dva finančníci.

Po téměř třech týdnech mě pozval na kafe. Začali jsme pravidelně káfkovat, vyprávět si o sobě, týdny a týdny, nakonec se z toho vyvinula láska jako hrom a my se prostě a jednoduše vzali.

Jak jste se dostali do Belgie?

V roce 2003 odjel manžel pracovně do Bruselu. V té době už byla na světě i dcera Barunka. Jezdil za námi pravidelně, téměř každý víkend. Po roce ho jeho kočovný život totálně vyčerpal a my se dohodli na přestěhování do Belgie.

Tak jsem se ocitla v zemi, která byla pro mě jednou velkou neznámou. Neznala jsem jazyk, ze začátku jsem tam neměla ani žádné známé, o kamarádech nemluvě.

Po nějaké době začala Bára studovat na Evropské škole v Ixelles, v anglické sekci. Byla

spolu s dalšími několika Čechy první vlašťovka, která kdy na této škole studovala. V její třídě byl tehdy kromě ní jen jediný český student. Ostatní byli ve vyšších ročnících.

No, a časem přibyl k Barunce i malý bratříček Honzík.

Nezastesklo se vám v Belgii po práci?

Byla jsem na mateřské dovolené, nudila jsem se a ovlivněna malým Honzíkem jsem začala přemýšlet, co zde vymyslet za činnost pro malé děti?

Jako blesk z čistého nebe přišlo setkání s tehdejší předsedkyní BESEDY Anitou Březinovou, která mě seznámila s projektem České školy bez hranic, který zde chtěla rozjet. Já jím byla nadšena.

To byl tedy začátek České školy bez hranic v Bruselu?

Ano. Na Mikulášské besídce v prosinci 2009 bylo slavnostně oznámeno, že zde v Bruselu vznikne tento projekt. V roce 2010 pak byl projekt uveden do provozu pod hlavičkou krajanského spolku BESEDA. Spolu s Anitou jsme se staly spoluzakladatelkami, Anita zastřešovala školu z pozice předsedkyně spolku, já byla stanovena ředitelkou České školy bez hranic v Bruselu. Pamatuji se na to, jako kdyby to bylo včera. Do projektu se přihlásilo přesně 30 dětí a 3 vyučující. Nebyly jsme na to ale samy dvě. Měly jsme dvě další kolegyně učitelky a se vším nám pomáhala Lucie Slavíková – Boucher, ředitelka ČŠBH Paříž a současná předsedkyně spolku ČŠBH, z.s., který zastřešuje fungování všech Českých škol bez hranic a spolupracujících škol ve světě.

Co vše vlastně ČŠBH Brusel zajišťuje?

- ČŠBH Brusel je součástí celosvětové sítě českých škol v zahraničí. Funguje jako doplňková škola ke každodennímu vzdělávání, které děti českého původu získávají v zahraničních školách.

- Vyučujeme český jazyk, literaturu, český zeměpis a dějepis. Máme také nástavbové aktivity pro děti a dospělé. Hudební školu, kurzy češtiny pro cizince a od září 2016 otvíráme folklorní a dramatický kroužek.

- Výuka je pojata v duchu metody „total immersion“. Učitelé nabízejí prostředí a aktivity, při kterých každé dítě mluví výhradně česky. Ke vzdělávacímu procesu vydáváme vlastní výukové materiály.

- Kromě toho, že české děti v Belgii vzděláváme, pořádáme pro ně rovněž kulturní a sportovní akce. Velmi oblíbené jsou hudební dílny,

na které zveme členy symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK, pořádáme literární dílny se spisovateli knížek pro děti a každoročně nesmí chybět dětský den plný sportování a prima zábavy.

- Od května 2016 vydáváme pro české děti v Belgii časopis KRAJÁNEK. Ten vychází v elektronické podobě.

Kolik k vám chodí dětí? A kdo vám pomáhá?

Při zahájení školy byli pouze 3 vyučující a měli jsme 30 dětí. Od té doby se však počty dětí zvyšovaly a nyní, k září 2016, máme již 109 dětí. A jistě to není konečné číslo.

Ze začátku jsme měli děti od 18 měsíců do 5 let, program je však nastaven od 18 měsíců až do 15 let.

K dnešnímu dni máme 9 vyučujících a 2 externí spolupracovníky, kteří se starají o webové stránky.

Od prvního počátku nám vždy vycházelo vstříc Velvyslanectví ČR v Bruselu. Propůjčovalo nám místnosti, bez kterých bychom nemohli existovat. Z Prahy nám zase přicházela finanční pomoc od MZV, Čs. ústavu zahraničního a Ministerstva školství. Všem jmenovaným institucím moc a moc děkujeme za velkou pomoc.

Spolupracujeme rovněž s českými univerzitami. V rámci výměnného programu Erasmus + k nám jezdí na stáže studenti z pedagogických i filozofických fakult. Rovněž spolupracujeme

s Jihočeským, Plzeňským i Olomouckým krajem v Bruselu, s Českým centrem v Bruselu a s bruselským Pražským domem. I jim vyjadřujeme velké díky za jejich pomoc.

Od kterého roku jste v krajském spolku BESEDA?

Od roku 2010 jako členka, od 2011 do 2015 coby členka výboru. Nyní se věnuji výhradně České škole bez hranic, na další aktivity v Besedě mi už nezbývá síla.

A co nějaký volný čas? Také ho máte?

Samozřejmě že mám. Chce to vše jen pěkně skloubit dohromady. Věnuji se dost józe, která mě vždy postaví na nohy, když už jsem vyčerpaná, je ale dobrá i pro regeneraci duše. Také se jako rodina snažíme cestovat po Belgii i po přilehlých státech. Jezdíme i do ČR za našimi rodiči a naší Barunkou, která pracuje v pražské porodnici Podolí a pomáhá na svět miminkům většiny pražských celebrit a zároveň studuje poslední ročník na pedagogické fakultě, takže možná i ona bude, stejně jako většina naší rodiny, pedagožkou. ☺

Honzík se učí na francouzské škole a jeho zájmy jsou hra na housle, hraje tenis a také plave.

Jsme holt taková úplně normální rodinka... ☺

Co říci k celé zpodobě naší paní ředitelky Dášy?

Znám jen jedno jediné slovo, a sice „chapeau“. Čili „klobouk dolů“!

© Fotografie na této dvojstraně pocházejí z archivu Dagmar Strakové.

Alena GILBERT

Vzděláváme české děti, které žijí v Belgii.

Organizujeme pravidelné víkendové aktivity pro děti od 18 měsíců.

Vyučujeme český jazyk, literaturu a české reálie v souladu s RVP MŠMT ČR.

Nabízíme výuku češtiny jako cizího jazyka.

Pořádáme kulturní a sportovní akce.

Avenue Adolphe Buyl 150 – 152, 1050 Ixelles, Belgium

CSBH-Brusel@email.cz, CSBH@csbh-brusel.be,

<https://www.facebook.com/CSBH.Brusel/>

www.csbh-brusel.be, www.csbh.cz,

... škola nás baví!

Jindřiška Bourgaux Šimáčková

Díky pílí a vytrvalosti naší dopisovatelky Aleny Gilbertové se již po téměř 10 let v rubrice Představujeme vám krajany pravidelně setkáváte se staršími, ale i mladými Čechy i Slováky, kteří jsou členy našeho spolku nebo patří mezi jeho přátele. Poprvé se tato rubrika objevila ve Zpravodaji na podzim 2007.

© foto George Schmalzried

Není divu, že mezi prvními krajany, kteří byli čtenáři našeho čtvrtletníku představeni, byla právě **Jindřiška Šimáčková**. Členkou Besedy se stala v roce 1950, pár let po svém příchodu do Belgie. Od 50. let se starala o krajanskou knihovnu, po mnoho let pracovala ve výboru Besedy a celých 16 let, až do roku 1991, byla její předsedkyní. V posledních letech jí zdravotní stav nedovoloval účastnit se krajanského života, ale stále se o krajanské dění živě zajímá. Hezké vyprávění o Jindřiščině životě, která se svými zásluhami nikdy nechlubila, ale všem krajanům, kteří se na ni kdy obrátili, vždy ze všech sil pomáhala, najdete na našem webu <http://beseda.be/images/zpravodaj/zpravodaj-2007-04.pdf>

Jindřišku Šimáčkovou znám přes 30 let, takže jsem měla možnost poznat její charakter, její velkou lásku k našemu krajanskému spolku a zvláště ke krajanům, za které by byla nejradyji dýchala. Její vztah k naší vlasti je stále velmi silný, sama prozradila, že při slovech naší krásné hymny „Kde domov můj...“ si stále uvědomuje, kde jsou skutečně zapuštěny její kořeny. Je to vzor krajanek!

Jindřiško, hodně zdraví, pohody a radosti
Vám ze srdce přeje
Alena Gilbert.

© foto George Schmalzried

Vždycky jsem dělal rozdíl mezi délkou a kvalitou života. Naše oslavenkyně má to štěstí, že má obě vlastnosti, a sama k nim přispěla. Seznámil jsem se s Jindřiškou v našem spolku už v 70. letech minulého století a zůstali jsme ve styku - alespoň telefonickém - dodnes. Ceníl jsem vždy její vlastnosti organizační a zejména lidské. Ona byla a je upřímná, vždy jsem věděl, co si mám myslet. Díky své důslednosti a organizačnímu talentu zásadně přispěla k dalšímu rozvoji našeho spolku, ať už jako řádná členka, nebo později jako předsedkyně. Navíc si udr-

Jindřišku jsem musela poprvé potkat v květnu 1989, protože tehdy jsem se s rodinou v Rhode-St.-Genese poprvé zúčastnila májového bálu, který tam každoročně Beseda pořádala. V Belgii jsme žili již dva roky, ale ke krajanům z Bruselu jsem se kupodivu dostala velkou oklikou přes známé z Roeselare. Jindřiška byla při těchto příležitostech velmi zaneprázdněna organizačními záležitostmi, ale vždy si našla chvíli, aby prohodila pár slov s přáteli

a zeptala se nováčků, zda něco nepotřebují. Na všech tanečních zábavách se zpívala Hašlerova „Ta naše písnička česká“ a věřte, že málokteré krajanské oko tehdy dokázalo zůstat suché. Však to bylo ještě v dobách, kdy se do Československa nedalo vydat jen tak! Později se Jindřiška stala mou blízkou kamarádkou a rádkyní. V posledních letech, kdy už nemůže chodit mezi krajany, vždy velice pookřeje, když slyší, byť jen v telefonu, češtinu, líbá český chleba, který jí pravidelně vozíme, a vůbec vše

© foto z archivu Besedy

V úterý 20. září 2016 naše Jindřiška oslaví kulaté narozeniny, neuvěřitelných 90 let! Výbor Besedy a členové našeho spolku blahopřejí Jindřišce k tomuto jubileu, přejí jí všechno nejlepší, hlavně aby jí co nejlépe a nejdéle sloužilo zdraví!

Naši krajané na ni stále vzpomínají:

© foto George Schmalzried

žela těsné kontakty, dokonce i rodinné, s Českou republikou tak, jak si vždy přála.

Devadesát let je krásný věk, zejména pokud ho člověk může prožít v takové duševní symbióze, jako se to Jindřišce jejím vlastním přičiněním povedlo. Hodně štěstí a zdraví do dalších let!

Mirek Černý

české je jejímu srdci velmi drahé.

Jindřiško, zůstaň optimistkou, dobře snášej to, co Tvůj věk s sebou nese, a raduj se z každé chvíle, kterou strávíš se svou milou rodinou nebo s krajany. Máme Tě moc a moc rádi a přejeme Ti jen vše dobré!!!

George a Olga Schmalzriedovi

Beseda, knihy a Zajíček na koni

© foto z archivu organizace Zajíček na koni

V posledních několika letech jsme se snažili zachraňovat **české knihy**, slovníky a učebnice i knihy v několika dalších jazycích. Téměř všechny pocházely z pozůstalosti po zesnulých krajanech, jejichž rodiny češtinu neovládají.

© foto Olga Schmalzriedová

Věrní filantropickému krédu zakladatelů našeho spolku jsme chtěli toto bohatství využít pro dobrou věc a pomáhat potřebným. Z knih vždy vytváříme detailní seznamy, které jsou nejprve předloženy pražské knihovně **Libri Prohibiti**, založené panem Jiřím Gruntorádem. Samizdatová vydání a knihy z exilové literatury tak zůstanou uchovány pro příští generace. Máte-li takové knihy doma a již je nepotřebujete, nabídněte je této unikátní knihovně, stačí napsat na libpro@iol.cz nebo info@libpro.cz.

© foto z archivu organizace Zajíček na koni

Ostatní knihy jsme vždy prodávali krajanům za symbolické jedno nebo dvě eura, jen zcela výjimečně za 5 €. Celý výtěžek z tohoto prodeje a z více či méně štědrých dalších příspěvků krajanů šel vždy na dobročinné projekty: v roce 2014 Klubu českých turistů na svépomocné znovuoobnovení Bezručovy chaty na Lysé hoře, v loňském roce na českou nemocnici v Pákistánu, o kterou se stará Dina Šterbová a Vítězslav Dokoupil, letos na pražskou obecně prospěšnou společnost **Zajíček na koni**, která pomáhá handicapovaným dětem i dospělým. V roce 2012 obdržel Zajíček na koni o.s. v kategorii Zdraví-vzdělání-humanita ocenění Českých 100 nejlepších 2012. Více se o této společnosti dočtete na stránkách www.zajiceknakoni.cz. Organizace nově provozuje i kavárnu ve francouzském stylu pod názvem **AdAstra**, kde zaměstnávají nezaměstnatelné, tedy lidi s mentálním postižením. Navštívit ji můžete v Podskalské ulici číslo 8, 1200 Praha 2, více na www.cafeadastra.cz.

Burza knih ve prospěch Zajíčka začala 1. 10. 2015. Jen za toto období jsme muzeím, univerzitě ULB a krajanům distribuovali celkem 437 knih, prodaných jich z toho bylo 253. Knih, časopisů a pohlednic máme doma uložených ještě dost (celkem 483), takže je z čeho vybírat a další přírůstky očekáváme. Neváhejte si nám tedy o aktuální seznam napsat.

Ve Velké Úpě na chatě Artur pořádali v létě vedoucí Zajíčka integrační pobyty s terapeutickými jízdami na koních. Právě tam jsem na konci července předala ředitelce **Zajíčka na koni, o.p.s., paní Markétě Šulcové** vybraných **rovných 600 €**. Prodané knihy se na celé částce podílely ze dvou třetin (přesně 403 €), zbytek tvořil více či méně štědrý příspěvek našich krajanů. Paní ředitelka a ti, kterým je naše pomoc určena, nám jsou za ni velice vděční.

Olga

Café AdAstra
per aspera ad astra

© foto z archivu organizace Zajíček na koni

V kavárně AdAstra, © foto Miroslava Horáková

Procházka po Bruselu

© foto Zuzana Jirglová

Taky se vám stává, že navštívíte některá místa/města vícekrát, s průvodcem i bez něho, ale pak si uvědomíte, že byste sami svým návštěvám průvodce po známých místech dělat nemohli? Anebo jste v Bruselu úplní nováčci? Ať tak, či onak, po několikaleté přestávce pro vás opět chystáme společnou procházku po Bruselu. Naše průvodkyně **Alena Staňová** nás provede po místech více i méně známých a seznámí nás s různými zajímavostmi s těmito místy spojenými.

Setkáme se v sobotu **8. října 2016 ve 14 hodin před Královským palácem**. Projdeme společně bruselskými uličkami a náměstími a na závěr se osvěžíme v některé z četných hospůdek. Co si tam dáte, bude

zcela na vás. Je to však pro nás skvělá možnost blíže se seznámit a popovídat si o tom, co vás zajímá, trápí nebo raduje. S krajany jsem se po Bruselu takto prošla nejméně pětkrát, ale ještě nikdy jsem se při tom nenudila! Těším se i na toto nové setkání.

Dejte nám vědět, zda přijdete, na spolek@beseda.be. Přijďte prosím včas, ale pokud by mělo dojít z nějakého důvodu ke zpoždění, pošlete nám raději i vaše telefonní číslo. Děkujeme a těšíme se.

Olga

© foto Zuzana Jirglová

Podzimní dýchánek s filmem

© foto z webu <http://nickysfamily.com>

Jarní a podzimní dýchánky si v našich programech již získaly své stálé místo. Bývají věnované hudbě, literatuře, besedám na různá témata... tentokrát vás pozveme na film. Nebude to film ledajaký! Je částečně dokumentární, částečně hraný, vycházející ze skutečného života, velmi dojemný, smutný a radostný zároveň. Jedná se o film **Matěje Mináče a Patrika Pašše**, o němž

jste si již přečetli vyprávění v minulém čísle Zpravodaje, o film **Nickyho rodina**.

V únoru letošního roku zorganizovalo promítání filmu v Bruselu za přítomnosti obou autorů velvyslanectví Slovenské republiky. Na všechny zájemce o film se nedostalo, proto jsme se rozhodli, zvláště když jsme od producenta dostali cedéčko, že film promítneme našim krajanům znovu. Tuto možnost budeme mít **v neděli 16. října 2016 od 15 hodin v Pražském domě** (avenue Palmerston 16, 1000 Brusel), jehož vedení děkujeme za ochotu a podporu.

Po zhlédnutí filmu budou diváci jistě plni dojmů, které budou potřebovat sdílet s ostatními. To je vhodný moment k debatě o právě prožitém. V určitém smyslu je dnešní doba stejně nejistá jako konec 30. let: trápí nás ekonomická a politická nestabilita v různých

koutech světa, nacionalistické tendence, nevráživost a hlavně - neuvěřitelné množství ničivých zbraní. Jak jsme však na tom s hrdinstvím? Dokázali bychom se postavit hrozbě, riskovat život a pomáhat jiným jako lidé, kteří skrývali pronásledované? Dokázali bychom ochránit své rodiny? Máme v sobě po tolika letech, kdy jsme byli více méně hýčkáni, dostatek síly vzepřít se zlu a zachovat se lidsky? Otázek vyvstane určitě hodně a názorů bude též jistě dost, takže se můžeme těšit na vás, na film a na zajímavou debatu.

Abychom mohli v pohodě pro všechny zájemce připravit sál k promítání a jídlo k občerstvení, napište nám, prosím, včas na adresu spolek@beseda.be. Děkujeme a těšíme se na vás.

Olga

POZVÁNKA

Vlámská opera a balet připravuje uvedení **Janáčkovy opery Věc Makropulos**. Operu bude možné zhlédnout v **Antverpách** 14., 16. 18. 20. a 22. září 2016. V **Gentu** bude opera uvedena 2., 4., 7. a 9. října 2016. Provedení je v českém jazyce, titulky budou v nizozemštině. Odkaz najdete zde: <https://operaballet.be/nl/programma/2016-2017/de-zaak-makropoulos>.

Prodej vstupenek bude zahájen v sobotu 27. srpna 2016. Vstupenky stojí od 14 € do 112 €. Vlámská opera nabízí našim krajanům **15% slevu**. Při onlinové rezervaci www.operaballet.be je třeba zadat kód JANCZ16. Slevu je možné získat po zadání stejného kódu i při telefonické rezervaci na čísle 070 22 02 02.

Další informace o představení najdete na stránkách Českého centra: <http://brussels.czechcentres.cz/cs/program/detail-akce/vec-makropulos3/>

POZVÁNKA

K letošním oslavám sametové revoluce chystá česká komunita v Bruselu něco, co tu ještě nebylo: hudebně-taneční, moderně pojaté multimediální **představení Dvořákovy Rusalky**. Na představení, které propojí svět Bruselu a Prahy, amatéry s profesionály i různé kulturní žánry, se už pilně připravuje bruselský sbor Brusinky

i orchestr Czech Sinfonietta Brussels. Účinkovat přijdou profesionální sólisté a tanečníci i sbor En Arché z Prahy. Projekt připravuje Czech Fun Club ve spolupráci s Českou inspirací a podporují jej oba české zastupitelské úřady. Významně se zapojí i někteří čeští europoslanci. Představení je plánované na **sobotu 19. listopadu v hudebním sále Studia 4 Flagey v Bruselu**. Zaškrtněte si datum v kalendáři!

www.predplatnedozahranici.cz

zasypeme Vás informacemi

MediaCall s.r.o. - tel.: 00420 532 165 165 - export@mediacall.cz

Střípky ze starých časů

Milí přátelé,

fotografie jsou zachycením okamžiků v našich životech, šťastných, běžných i smutných. Tyto i spousta dalších emocí nalezneme také na fotografiích ze setkání a akcí Besedy, a že jich je za ty roky pěkná sbírka! Část té sbírky nyní digitalizujeme, aby se co nejdéle zachovala pro budoucí generace, a zde se můžete podívat na malou ochutnávku. S radostí přichystala

Zuzana.

Starosta v La Panne (1987)

První zájezd krajanů do Adinkerke (1970)

Krajanská zábava (1984)

Společenská rubrika

1. května 2016 se narodila **Esther Ava Rose**, dcera Moussy Khana a Ivy Jedličkové. Starší sourozenci se jmenují **Adam a Sarah**.

3. května 2016 se narodil **Radek**, syn Romana Tomáška a Evy Šobové Tomáškové. Starší bratříček se jmenuje **Marek**.

4. května 2016 se narodila **Ema**, dcera Radka a Lenky Pilařových. Doma se na ni těšili bráškové **Jakub a David**.

15. června 2016 se narodil **Antonín**, syn Martina a Kateřiny Orešanských. Starší bratříček se jmenuje **Matěj**.

31. července 2016 se narodila **Violette Mélodie Emma**, dcera Bernarda a Sabiny van der Lande (Sabina Winklerová).

Rodičům i dětem srdečně blahopřejeme a přejeme pevné zdraví, hodně lásky a štěstí.

Zdá se, že v Belgii našim krajanům demografický deficit nejspíš nehrozí, na rubriku o narození jsme tentokrát museli vyčlenit více místa, a to zdaleka nezveřejňujeme všechna narození. Věříme, že jednou bude pro vaše dítě vý-
tisk Zpravodaje zajímavou památkou, zvláště pokud jej osud zavane jinam.

Milí rodiče,

vaše miminka se letos o Mikuláše ještě zajímat nebudou, ale jejich starší sourozenci určitě ano. Z vlastní zkušenosti jistě víte, jaký je o **Mikulášskou nadílku** každoročně zájem. Věnujte, prosím, pozornost informacím o letošních přihláškách. **Od 10. do 20. října 2016** mohou své děti na nadílku přihlásit rodiče, kteří jsou členy Besedy. **Od 21. října** se mohou hlásit všichni ostatní rodiče. Po naplnění kapacity (2 x 50 dětí) budou další zájemci zapsáni na seznam náhradníků. Nezřídká se stává,

že některé rodiny musí změnit plán a několik míst se pak během listopadu anebo i těsně před nadílkou uvolní. Přihlaste své děti do první nebo druhé skupiny na adresu **spolek@beseda.be**. Mikuláš bude nadílet dětem **v neděli 4. prosince odpoledne**. Podrobné informace ohledně organizace zveřejníme na besedním webu začátkem října. Žádné předběžné přihlášky nebudeme tentokrát moci přijímat. Děkujeme vám za pochopení.

výbor Besedy

Společenská rubrika

*Milí krajané,
nezapomínejte nám včas zasílat zprávy o významných událostech ve Vašem životě.
Děkujeme.*

7. září 2016	oslaví narozeniny kontrolorka besedního účetnictví Martina Schusterová .	20. září 2016	oslaví kulaté narozeniny paní Jindřiška Bourgaux – Šimáčková , dlouholetá předsedkyně Besedy ze Genvalu.
8. září 2016	oslaví kulaté narozeniny věrná členka Besedy, paní Eva Demarée Orvanová z Wemmelu.	21. září 2016	oslaví narozeniny člen Besedy pan Miroslav Král z Buizingenu.
19. září 2016	oslaví narozeniny členka Besedy, paní Anne-Marie Dewinter-Štěpánová z Bruselu.	22. září 2016	oslaví obdivuhodné narozeniny dlouholetý člen Besedy, pan Ján Valach , hudební skladatel, varhaník, dirigent, profesor hudby z Antverp.

Všem oslavencům srdečně blahopřejeme a do dalších let přejeme hlavně dobré zdraví, spokojenost a krásnou životní pohodu.

Kalendář Českého krajského spolku Beseda:

Podzimní procházka Bruselem	Místo setkání - před Královským palácem.	sobota 8. 10. 2016 od 14 do 17 hodin
Podzimní dýchánek s filmem	Pražský dům Avenue Palmerston 16, 1000 Brusel	neděle 16. 10. 2016 od 15 do 19 hodin
Mikulášská nadílka	Stálé zastoupení ČR při EU, rue Caroly 15, 1050 Brusel	neděle 4. 12. 2016 od 13 do 18 hodin
Společné pečení vánoček	Rue des Arbalétriers 51, 1420 Braine-l'Alleud	sobota 10. 12. 2016 od 10 do 24 hodin

Zpravodaj vychází čtvrtletně, členové Besedy dostávají výtisk poštou automaticky, ostatní na požádání. Každý zájemce může dostávat elektronickou verzi Zpravodaje e-mailem, stáhnout si jej též můžete z webových stránek Besedy www.beseda.be

Příští číslo Zpravodaje vyjde v listopadu 2016, uzávěrka pro vaše příspěvky je 10. října 2016.

Pište nám na **spolek@beseda.be**, nebo poštou na:
Český krajský spolek Beseda, 51, rue des Arbalétriers, 1420 Braine-l'Alleud
Telefon: 0032 (0)2 / 384 96 44, Mobil: 0032(0)497 / 92 81 62